

Irena Fuchsová

Když muž
miluje muže

*Spisovatelka Irena Fuchsová a výtvarník Martin Foretník věnují
tuto knihu Bohovi československých gayů, Jiřímu Hromadovi.*

Irena Fuchsová

Když muž
miluje muže

© Irena Fuchsová, 2009, www.kdyz.cz

Illustrations © Martin Foretník, 2009, www.foretnik-art.com

© Nakladatelství Beskydy, 2009

Vydání druhé

ISBN: 978-80-904165-6-7

Lukáš

„Posadte se, pane řediteli!“

Přestal jsem dýchat. Já to dostal! On mi to dal! Budu ředitelem téhle zpropadeně dobrý firmy, kam jsem se vetřel před rokem jenom díky tomu, že jsem vošukal hlavního účetního a dozvěděl se za to od něho dost zajímavých věcí na to, aby moje vetření probíhalo s plnou parádou. Jak?

Nenápadně jsem kolem sebe solil jeho moudra a těm s vyšším IQ jsem musel připadat jako génius a debilům jako vědma! No, hlavně, že jsem nikomu nepřipadal jako buzna!

Majitel firmy, stokilový mrož s věčně mastnými dlouhými vlasy, kterými si jako bývalá mánička z nostalgie hrdě špinil košile a kvádro, ukázal na křeslo, ale když jsem se do něho chtěl svalit, zarazil mě svojí tlustou prackou.

„Moment. Toho ředitele ti dám, Honzo. Ale musíš se oženit. Ty víš, proč.“

Sakra. Takže to ví. Podíval jsem se na kalendář s nahotinkami, který mu visel nad stolem. 20. ledna 1991. Zítra mi bude dvacet osm. Doufám, že za dvacet let už takovou píčovinu od svého šéfa žádnéj buzerant neuslyší. Usmál jsem se. Jasně, že neuslyší. Protože za dvacet let budeme majiteli všech dobrých firem MY!

„Žádný problém. Ožením se.“

Vezmu si Renatu. Je to lesba. Za rok se rozvedeme.

„Ale já chci, aby ses oženil opravdu. A měl dítě.“

Kretén. Měl jsem co dělat, abych se nepřestal usmívat, ale ustál jsem to.

„Vždyť říkám. Žádný problém. Ožením. Ani dítě není problém.“

Spokojeně kývl a zaškrtl si něco ve svém pověstném černém diáři. Pokud tam měl napsáno Buzna Honza = svatba + parchant, měl splněno.

V sobotu jsem se rozjel domů.

„Zdržíš se do zítřka,“ zeptala se mě maminka, šťastná, že mě má po půl roce konečně doma.

„Nejenom do zítřka, mami. Chci si tě užít. Pojedu až v pondělí ráno. Nebude ti vadit, když tady budu otravovat zítra odpoledne, až ti přijdou holky?“

Maminka se rozzářila.

„Honzíčku! Tys mi udělal takovou radost! Oslavíme tvoje narozeniny! Minule jsme mluvily jenom o tobě! Celé odpoledne jsme mluvily jenom o tobě!“

Bude oslava narozenin! To se mi hodí!

Každou neděli k mamince chodilo asi dvacet kamarádek, některé s sebou vodily i své příšerné dcery a vsadím se, že teď už sem ty příšerky vodí i svoje klony. Není nad tradici...

„Co Martina? Je pořád svobodná?“

Maminka strnula, pak udělala dva toporné kroky ke křeslu a sedla si.

„Honzíčku?! Honzíčku, ty... ty se ptáš na Martinku?!“

Nabírala dech a přitom na mě koukala tak zbožně, až jsem se trochu zastyděl. Ale jenom trochu. Není čas na blbosti. Musí se jednat.

„To víš, že je Martinka pořád svobodná! Chodí sem s maminkou každou neděli. Nikdy tě nepřestala mít ráda. Nikdy. Ta zůstane pořád svobodná.“

Co jí zbývá, ušklíbl jsem se, ale jenom v duchu, maminka ze mě totiž nespouštěla oči, jako když tuší, že ze mě vyleze něco, co ji konečně udělá šťastnou.

Martině jsme říkali Eiffelovka, byla vysoká, hubená, ošklivá. Dole široká, nahoře nic. Mně to nevadilo, mně tedy ne, možná i proto si myslela, že se mi líbí a zamilovala se do mě už asi ve dvanácti letech. Já do ní taky. Když mi došlo, do koho jsem se zamiloval a kdo miluje mě, vyděsil jsem se tak strašně, že se ze mě stal homosexuál.

„Svobodná. To je těžký, mami! Když se nechce vdávat...“

Maminka vyskočila z křesla, jako kdyby do něho před chvílí neomdlela a začala kolem mě křepčit.

„Honzíčku, ale ona by se vdala třeba hned! To přece víš, Honzíčku, to přece víš! Kdybys chtěl! Kdybys ty chtěl! Všechno záleží na tobě, Honzíčku! Řekni ano a svatba bude!“

A byla. Za dva měsíce.

Maminka se kluka nedožila, škoda, udělal jsem tu píčovinu sice kvůli kariéře, ale možná i trochu mamince pro radost. Nebo ne?

Hm... asi ne.

V každém případě je škoda, že umřela. Bylo jí teprve šedesát. A měla mě ráda.

Po smrti mámy jsem za Eiffelovkou a tím malým zmrdem skoro nejezdil, vymlouval jsem se na práci a blablbla, a když byl klukovi rok, přistěhovala se s ním do Prahy. Rodina by prý měla být spolu. Nevím, proč se to říká, ale říká se to. Takže jsem je měl oba v Praze.

Eiffelovce nevadilo, že s ní nespím.

Nevadilo jí, že jsem na ni sprostý.

Odpustila mi, že mě kluk vůbec, ale vůbec nezajímá.

Zvykla si, že jí dávám málo peněz a brala jako samozřejmost, že je mi šumafuk, jestli má na jídlo. Furt mě omlouvala, protože mě furt milovala. Oddaně, psovsky. Sakra, to by nevydržel ani heterák, natož gay!

Jasně, že jsem se chtěl rozvést. Půl roku po tom, co se ke mně nastěhovali, jsem podal žádost o rozvod. Ale ona si postavila tu svoji blbou a ošklivou palici a prostě se nerozvede a hotovo.

Vydržel jsem to čtyři roky! Chápete to? Čtyři roky! A pak jsem ji začal mlátit. Když si i na to zvykla, zmlátil jsem několikrát i kluka, neuškodilo mu to, byl to čtyřletý rozmazlený fakan, upnutý na Eiffelovku ještě víc, než já byl upnutý na mámu.

Máma. Škoda, že umřela. Kdyby neumřela, bylo by všechno jinak. S ní bych Eiffelovku i kluka zvládl. S ní jo.

No nic.

Pár facek klukovi konečně zabralo. Eiffelovka se vrátila k mamince a podala žádost o rozvod.

Rozvedli jsme se v lednu 1996 a od té doby jsem neviděl ani Eiffelovku ani kluka. Platil jsem na něj, samozřejmě, ale Eiffelovka se po dvou letech vdala – toho hrdinu bych tedy chtěl vidět – a on chtěl kluka adoptovat. Souhlasil jsem a byl jsem konečně definitivně volný.

Majitele firmy, který mi v roce 1991 nabídl místo ředitele a vlastně za tuhle trapnou píčovinu se svatbou, zmrdem a rozvodem mohl, jsem odrovnal. Nebylo těžké na něj nahrát několik podvůdků, které šly lavinovitě za sebou tak rychle, že jeho společníkovi došla trpělivost.

Stal jsem se spolumajitelem firmy. To bylo v roce 2000.

Teď máme začátek roku 2009, a kdo myslíte, že je majitelem jedné z největších potravinářských firem? Jan Bor. Ano. Majitelem jsem já.

Je mi nádherných a bohatých čtyřicet šest let. Mám všechno.

A dokonce jsem se na Silvestra zamiloval. Kde jinde než v Pernikajdě, v nejlepší pražském klubu, jaký my, nádherně bohatí teplouši máme.

V životě jsem tak zamilovaný nebyl. Dokonce jsem si říkal, že jsem nikdy zamilovaný nebyl, že teprve teď to na mě přišlo! Vážně! Šílel jsem po něm! Lukáš byl nádherný! Chytrý! Mladý! A ďábelky svinsky to se mnou uměl! Jak ten to se mnou uměl!

Nevím, jak to dělal. Nenechal na sebe ani sáhnout, nesměl jsem ho pohladit, políbit, nic, nic, nic! A přitom jsem měl po každé schůzce pocit, že mě doslova vycucl, stačilo, aby se na mě podíval!

Lukáš. Luky.

L U K Á Š.

„Co chceš, Lukáši? Řekni si, prosím tě, o co chceš, Lukáši, všechno ti dám! Nic po tobě nechci, Luky! Alespoň ne to, co si myslíš ty! Lukáši, prosím tě, chci, abys šel se mnou zítra na večeři. Chceš auto, Luky? Koupím ti auto. Chceš byt? Koupím ti byt. Luky, chceš založit účet? Máš ho mít. Dám ti na něj sto tisíc. A nic od tebe nechci, Lukáši! Alespoň ne to, co si myslíš, že chci. Pojď, Luky, prosím tě, poletíme na víkend do Chicaga. Je tam jeden úžasný bluesový klub, hned vedle hotelu, kde mě už znají, budeš tam mít svůj pokoj, prosím tě, poleť se mnou, chci, abys se mnou večer poslouchal blues, Luky, prosím tě! Máš přece rád blues, jako já!“

Tohle, a ještě jiné pitomosti ze mě vypadávaly čtyřicet hodin. A Lukáš se jenom usmíval a přikyvoval. Chtěl všechno. Všechno, co jsem mu nabídl. Chtěl všechno a já mu všechno dával. Měl ode mě všechno, na co ukázal.

Můj právník, který všechno zařizoval, se jen usmíval. Nic mi nerozmlouval. Celé roky do mě hučel, ať se trochu odvážu. Co máš z těch milionů, Jene, které vyděláváš? Tím mě otravoval pořád. Tak teď to měl.

Po čtrnácti dnech jsem měl zvláštní pocit, že to, co k Lukášovi cítím, snad už ani není láska! To byla závislost! Ano, byl jsem na Lukášovi závislý. Chtěl jsem ho mít pořád vedle sebe. Už jsem se ho nepotřeboval dotýkat, stačilo mi, že se na něj můžu koukat, že ho můžu poslouchat, že se s ním můžu bavit.

A nejšťastnější jsem byl, když mě Lukáš poslouchal. A on uměl poslouchat! Rozuměl mi. Ano. Rozuměli jsme si. Ano! Rozuměli! Bezedně.

Alespoň já mu rozuměl. A byl jsem si jistý, že on rozumí mně. Měli jsme mezi sebou souzvuk. On řekl á, já bé, on cé, já dé... a tak dále a tak dále... nekonečně dále. Nikdy v životě jsem s nikým neměl takový souzvuk! Nikdy s nikým.

Měl jsem pocit, že jsem to já osmnáctiletý, kdo se mnou letí do Chicaga a kdo si se mnou povídá o blues. Blues jsem miloval od dětství, hrál jsem na foukací harmoniku, stejně jako Luky! Vždyť on měl stejnou harmoničku, jakou jsem měl kdysi i já! Nosil ji na kůžičce na krku, stejně jako jsem ji nosil já!

Když jsem ji u něho uviděl poprvé, prohledal jsem doma všechny skříně, přihrádky, šuplíky a kufry se starými věcmi, ale nenašel jsem ji. Chtěl jsem mu ji ukázat, aby viděl, jak jsme si podobní, ale nenašel jsem ji.

„Už tě stál pět milionů,“ řekl mi začátkem března právník, usmíval se a já se také usmál.

„Jenom?“

Dostal by ze mě i padesát milionů, kdyby chtěl. Každý den jsem se modlil, abych ho viděl i druhý den. Asi jsem se modlil dobře, protože jsem ho viděl skoro denně. A když jsem ho jeden den neviděl, aspoň jsem mu telefonoval do bytu, který jsem mu koupil a kde jsem nikdy nebyl.

Když se mnou nešel na oběd nebo na večeři, aspoň přijel autem, které ode mě dostal, a kterým mě nikdy nesvezl, zastavil u chodníku, kde jsem čekal v zimě a v rozbředlém sněhu, vzal si ode mě dárek, na který jsem ho nalákal a zase odjel.

23. března 2009 se to stalo.

Lukáš nepřišel na večeři. Přitom to byl on, kdo si vybral tuhle restauraci, kterou já neměl příliš rád. Ty jejich mini porce sice lahodných jídel, ale mini porce! Proboha, to nebyla večeře! To bylo polykání drahého vzduchu! Po večeři v téhle restauraci jsem měl pokaždé chuť na ovarové koleno s hromadou křenu a kusem měkkého chleba...

Seděl jsem u našeho stolu a nespouštěl oči ze dveří. Když měl zpoždění půl hodiny, zavolał jsem mu, ale nebral mi to. Volal jsem dvakrát, pětkrát, desetkrát.

Byl jsem šílený. Potil jsem se. Začalo mě píchat u srdce.

Něco se mu stalo. Určitě se mu něco stalo! Volal jsem na všechny strany, do nemocnic, na policii, domovníkovi do domu, kde měl byt, ale nic, nic.

Normálně bych asi zavolał jeho rodině, kamarádům – ale já nikoho neznal! Lukáš o své rodině nikdy mluvit nechtěl a já to respektoval, ani já nechtěl mluvit o Eiffelovce a o klukovi, který už stejně není můj, a kterého jsem čtrnáct let neviděl.

Vždyť já o něm vlastně nic nevím! Ano, vím, kde bydlí, protože jsem mu tam koupil byt, znám značku jeho auta, protože jsem mu ho koupil, znám číslo jeho mobilu, který jsem mu také koupil. A to je všechno. Nic víc o něm nevím.

Když jsem si to uvědomil, zatmělo se mi před očima. Probral jsem se na pohovce v kanceláři šéfa restaurace, doktor mi něco píchal, personál kolem nás běhal, ale když jsem se zeptal na Lukáše, pořád o něm nikdo nic nevěděl.

Omdlel jsem znovu. Odvezli mě do nemocnice. Nechali si mě tam pár dní na pozorování, ale nezjistili nic, byl jsem v pořádku.

Když jsem se vrátil domů, přišel ke mně právník a sdělil mi, že Lukáš prodal byt i auto, zrušil účet v bance a zmizel.

„Musíte ho najít! Chci vědět, proč mě už nechce vidět! Dám mu všechno, o co si řekne! Chci ho jenom vidět! Přece mě nemůže takhle opustit...“

Právník krčil rameny, ale slíbil, že udělá, co bude v jeho moci. Co udělal nevím, ale druhý den mi z firmy přinesli dopis. Poznal jsem Lukášovo písmo. Měl krásný rukopis, i já psal krásně, i v tom jsme si byli podobní, sakra, když konečně potkám někoho, kdo mi je podobný, tak ho přece nemůžu ztratit?

Opatrně jsem otevřel obálku, abych ji nezničil a stejně opatrně jsem z ní vyndal Lukášův dopis.

„Je ti hodně zle, tati? To jsem rád. Takhle bylo mamince, když jsi ji opustil. Ona tě milovala. A pak nenáviděla. Vdala se jenom proto, abych měl jiné jméno. Když umírala, slíbil jsem jí, že se ti pomstím. Svůj slib jsem splnil. Už mě nikdy neuvidíš.“

Panu Janovi Beerovi věnuje Irena Fuchsová a Martin Foretník.

Dívka z Anglie

„Říkám ti, Heleno, náš syn je blbec! Takováhle šance! Do smrti by nemusel máknout! A on ji nechce!! Můžeš mi říct, proč? Proč ji nechce?“

Otcův hlas se rozléhal po obýváku a Jiří rozpačitě přešlápl v předsíni. Váhal, jestli se nemá nenápadně vypařit dřív, než si rodiče všimnou jeho příchodu, ale další věta, kterou řekla matka, ho uzemnila.

„Třeba je Jiříček, víš, co myslím, ne? Když pořád nemá žádnou známost! Honzo, no! Třeba je homosexuální!“

Helena zrudla a s hrůzou čekala, co na to její muž. Ten zařval jako slon.

„Co?! Prosím tě, neříkej mi takovou kravinu, Heleno?! A po kom by to asi měl, co? V naší rodině nikdy nikdo nebyl teplej! To možná u vás, tam se to hemžilo všelijakejma umělcema, tam by se možná něco našlo!“

Jiří tiše zaúpěl. Tak to je konec. Je to tady.

A za všechno mohli jejich sousedé s tou svojí Máňou. Za posledních několik let se z nich stali milionáři, ale to jejich ošklivé a hloupé dceři nebylo nic platné. Jednak se k nim i přes jejich nepřehlédnutelné miliony nápadníci nijak nehrnuli a potom, i kdyby se náhodou i někdo spletl a omylem je požádal o její ruku, ona by odmítla.

Merylén, jak si nechala tahle sousedovic Máňa říkat, milovala totiž Jiřího a posledního půl roku se snažila víc než usilovně, dostat ho před oddávajícího úředníka.

Jeho rodiče tím byli pochopitelně nadšení, protože bohatší nevěstu neznali, ale s Jiřím nehnuli.

To je opravdu konec, pomyslel si Jiří. Máňu musím vyřešit co nejrychleji a pak, fakt že jo, pak odcházím do Prahy. Už jsem to měl udělat dávno a ne se každý den vracet do téhle díry a ráno zase jet do Prahy.

V Komerční bance, kam nastoupil hned po vysoké škole, má před sebou postup, který by hned tak někde neměl, a když

bude v Praze bydlet, bude to dobré pro něho i pro jeho zaměstnavatele.

To jejich hnízdo, kde se před osmadvaceti lety narodil, se vůbec za ty roky nezměnilo a jak na vás někdo něco nalepil, už to na vás zůstalo navěky. A jestli něco takového napadlo jeho mámu, obyčejnou ženskou, může to napadnout i někoho druhého a malé město dokáže být pěkně zlé.

Jiřímu nešlo o něho, na celou tuhle díru se mohl vykašlat od hodiny, ale měl ještě mladšího brácha, který teď byl na vojně a jako by už slyšel poznámky v hospodě, které by ho neminuly, jako například: Hele a nejsi ty náhodou taky teplej, jako tvůj brácha?

Otrásl se hrůzou. Ještě to tak.

Tak dobře. Vyřešíme Máňu a pak hurá do Prahy.

Ale teď se otočil a vyplížil se z bytu.

Když se večer vrátil, seděli jeho rodiče u televize a smáli se odvážlivcům, kteří se nebáli předvést svůj pěvecký talent v Carusošou.

„Á, náš mladej,“ otočil se na něho otec a šfouchl do matky.

Matka vstala, a sice tiše, ale nekompromisně mu oznámila plán na sobotu.

„Jiříčku, byla tady Merylén a pozvala nás všechny na svůj dvacátý narozeniny! Má to v sobotu.“

Otec vstal také a na rozdíl od matky zařval.

„Půjdeš s námi, jasný? Protože o tebe jí jde nejvíc! Ne o mě nebo o maminku, to snad chápeš, ne?“

Jiří si pobaveně sám nad sebou vzdychl. Dobře ti tak, chlapecku! Já blbec, že jsem už odtud nezmizel dávno!

Cítil, že toho má akorát tak dost. Je mu už dost let na to, aby mu někdo, byť to byl jeho vlastní otec, říkal „Á, náš mladej“ a šíboval s ním, kam se mu zamane a matčino „Jiříčku“ mu vadilo také.

A protože se už odpoledne definitivně rozhodl, že tady končí (je zajímavé, jak někdy jedna věta dokopne člověka k něčemu, nad čím se rozmyšlí třeba i několik let), nevzrušeně odpověděl.

„Klidně, tati. Pokud tam budu moct vzít Vladku.“

„Jakou Vladku?“

Jeho matka vstala rychle z křesla a ztišila blondáčka, který v Carusošou oznamoval, že si osladí kávu. Jiří si povzdechl a riskl to. Mámu miloval a věřil tomu, že je na něho napojená přinejmenším stejně silně, jako on na ni.

„Přece Vladku, mami! Vzpomeň si! Vždyť jsem ti o ní říkal! Vladku, co má v Praze byt. Před týdnem se konečně vrátila z té Anglie! Pamatuješ přece, ne? Začali jsme spolu chodit před třemi lety, rok před tím, než do Anglie jela.“

Helena se na svého syna pozorně podívala. Zdálo se jí, že žádost o pomoc je v jeho očích dnes obzvláště naléhavá, a tak si promnula bradu, pak pokývala hlavou, jako že si už vzpomíná a nakonec neurčitě pronesla.

„Jóóó...“

Jiří ožil.

„Víš, jak jsem ti říkal, že tam jela na dva roky hlídat děti své sestřenice, abys ji vydělala. Chtěla by tady teď začít podnikat v kosmetice.“

Teď už Helena neváhala a rychle přikývla.

„Už si vzpomínám, Jiříčku! Ano! Ano!“ Její tvář se rozzářila úsměvem. „Už jsem si vzpomněla! Máš pravdu. Vladka. Ale to víš, dlouho jsi o ní nemluvil!“

Helena nadšeně přikyvovala a Jiří, jako už tolikrát, ji němě obdivoval.

„Jo, jo. Už si vzpomínám. Nedávala jsem ti pro ni nějakou kytičku? Do toho jejího bytu?“

Pokojem zaburácelo, své bendžo naladím, jak otec zesílil zvuk televize, aby nebyl u sousedů slyšet jeho řev.

„Jaká Anglie?! Jaká Vladka? Jaká kytička a jakej byt?!“ Překřikl se na Vladce, začal sípat, matka televizi zase ztišila a pak mrkla na Jiřího, aby věc vysvětlil.

„Byt Vladky, tati. Máma mi pro ni dala jednu kytku. Do jejího bytu. Vladka má v Praze byt a já tam občas z banky zaskočil na kontrolu, utřít prach, vyvětrat a tak... A občas jsem tam přespal. Vždyť víš.“

Jiří se na tátu jemně ušklíbl jako chlap na chlapa. Jeho otec se na něho chvíli díval a pak nechápavě zakroutil hlavou.

„Co vím?! Nic nevím! Copak mně se tady něco řekne?! Nikdy jsi o nikom takovým nemluvil! Aspoň přede mnou ne! Prej mu dala pro ni kytku!“

Otec Jan se vyčítavě podíval na svoji ženu. A takhle to bylo celý léta. Kdepááák, její Jiříček a vona. A jejich tajnosti.

„Před tebou o tom sice nemluvil, ale já o ní vím všechno,“ zastala se syna Helena. „Kluci se vždycky svěřují spíš mámám. A vsadím se, že jsem ti o ní říkala, taťko! Určitě!“

Otec Jan stále kroutil hlavou, ale přece jenom už ne tak zarputile.

„Vzpomeň si! Vlad'ka! Jmenuje se Vlad'ka!“ Matka zvedla kurážně hlas a její manžel rozpačitě rozhodil rukama.

„No, možný to je. Ty toho někdy namluvíš, že tě radši neposlouchám,“ připustil neochotně existenci Vlad'ky ve své mysli a v duchu si nadával, že z něj ti dva zase dělají vola.

„No tak vidíš,“ vítězně se usmála jeho žena. „A pak, Jiříček si nebyl zase až tak stoprocentně jistý, že se mu vrátí, víš, taťko? Přece jenom byla v Anglii! A dva roky! A to se holka hodně změní! Mohlo se stát ledacos. Vždyť to znáš!“

„Co znám? Nic neznám! Já jezdil akorát tak na pionýrský tábor do Vlastějovic,“ načepýřil se otec Jan a Helena ho pohlazením po rameni ukonejšila.

„Proto se s ní Jiříček před tebou radši moc nechlubil! Aby ses mu nesmál, kdyby mu to nevyšlo!“

Jiří se na svoji matku obdivně zahleděl. Nejraději by ji objal a políbil. Je fantastická!

Jeho otec si sedl zpátky do křesla a zmohl se pouze na mávnutí rukou.

„Já jsem se mu tak někdy smál dovopravdy, jo? A jestli jo, tak jsem si dělal srandu a von je blbej, když to nepochopil!“

Podíval se na svoji ženu, pak na svého syna a shrnul situaci do tří slov.

„Voba jste blbí.“

Pak seděl a koukal na obrazovku, kde se široce usmíval další soutěžící a hlavou se mu honila jedna myšlenka za druhou.

Kluk má tedy holku, která se mu vrátila z Anglie. Otec Jan cítil strašnou úlevu. Balvan, co na něj navalila jeho žena odpoledne, ten balvan z něho právě spadl.

Panebože, děkuju ti! To znamená, že ta blbost, co řekla Helena o Jirkovi odpoledne, to, že je teplej, tak tahle blbost je vopravdu blbost! Nakonec, nic jinýho to bejt nemohlo, než blbost! Kde by se taky vzal v naší rodině buzerant, marjápano!

A ta klukova holka má byt. A našeho kluka si v tý jeho Komerční bance vážej, takže možnost, že by chtěl měnit místo, je minimální. Pořád by dojížděl a dojížděl, no a každodenní dojíždění do Prahy není žádná slast, i když si člověk zvykne na všechno. Bude tedy bydlet v Praze. No co, Praha je kousek odsud, kluk může každou chvíli zajet domů!

A ten náš mladší, až se vrátí z vojny, bude mít aspoň kde bydlet, protože mu Jirka uvolní to svoje první patro.

No, nakonec to bude možná pro rodinu lepší, než ta ošklivá Mařena od vedle, s těmi svými miliony! Hm, hm, hm...

Otec Jan se spokojeně culil.

„Tak co, táto,“ špitla jeho žena a jemně se dotkla hřbetu jeho ruky.

„Co by, Heleno,“ usmál se na ni její muž a pak se usmál i na Jiřího. „Kluk je už dost velkej, ať si zařídí život, jak chce. My mu do toho mluvit nebudeme. Má svůj rozum. A blbej není! A kdy nám představíš tu svoji Ladku?“

„Vladku, táto,“ opravila ho Helena a usmála se hřeživě na Jiřího. Synáčku můj zlatej, kdo by to do tebe řekl?

Jiří se na matku usmál také.

„Zítra jedu do Prahy, Vladka má ve čtvrtek přiletět z Anglie, tak jí trochu uklidím byt a do soboty budu u ní, a v sobotu přijedeme tak na hodinku, na dvě, na ty Mániny narozeniny. Takže Vladku uvidíte a ona uvidí vás.“

Oba rodiče spokojeně přikyvovali.

„Připravím nahoře pokoj pro hosty,“ prohlásila pohostinsky matka, ale to Jiří okamžitě zamítl.

„Hned zase pojedeme, protože Vladka má příbuzné na Moravě a musíme to všechno objet, než si začne zařizovat svoje věci ohledně firmy.“

Matka pokrčila rameny.

„No co, tak někdy jindy.“ Usmála se na svého syna a Jiří se na ni usmál také. Otec Jan, ten se usmíval sám pro sebe.

A kdyby jejich rodinný dům nebyl postavený tak solidně, jako postavený byl, možná by pád tří balvanů ze srdcí tří dospělých lidí nepřežil.

V sobotu Jiří opravdu s Vladkou přijel.

Maminku okouzila a otce Jana taky, i když na jeho vkus byla příliš nóbl.

„Člověk aby se toho pomalu bál dotknout, co,“ hrdě šeptal zhrzenému otci Merylén a očima ukázal na přítelkyni svého syna, štíhlou, elegantní blondýnku, která svým dokonalým nalíčením připomínala manekýnku.

Otec Máni přikývl a ani se nesnažil obě dívky srovnávat.

Co já s tou naší holkou budu dělat, pomyslel si smutně, ale pak zaslechl, jak se jeho žena ptá sousedky, kdy že se vrátí z vojny jejich mladší syn. A když uviděl, že Máňa zbystřila, svítla mu trochu naděje. Sakra, ať mi nikdo netvrdí, že peníze dneska nejsou všechno! To bych se na to podíval!

Jiří a Vladka se asi po dvou hodinách rozloučili s tím, že Jiří si během příštího týdne bude pomalu odvážet své věci do Prahy, aby rodiče mohli připravit byt pro brášku, který bude z vojny do dvou měsíců doma.

Jiří byl šťastný, jako už dlouho ne. S Vladkou spokojeně probírali uplynulé odpoledne a cesta do Prahy jim rychle uběhla.

Odvezl ji až před její dům, a když se chystala vystoupit, sáhl dozadu do auta a vyndal nádhernou orchidej.

„Děkuju ti, Vladko. Udělalas pro mě strašně moc.“

Vladka se přátelsky usklíbala.

„Nedramatizuj to, Jiříčku. Vsadím se, že je vás víc než čtyři procenta, takže doufám, až budu potřebovat Helfnout v něčem já, že mi zase pomůžeš ty a tví známí. Abych byla konkrétní, nemáš náhodou někoho známého u společnosti Droždíčko?“

Koketně se rozvlnila a Jiří se usmál.

Byla dobře informovaná. Měl v Droždíčku kamaráda, a když mu řekne, Vladku do něčeho určitě vezme.

„Dělají moc dobrý dabing a prý platí slušně! Prosím! Prosím,“ žadonila Vladka. „Já bych si potřebovala trochu přivydělat! Na šatičky, na šminčičky a hlavně na to mé divadlo...“

Jiří přikývl. Tahle mladá, talentovaná herečka, která hrála v jednom z nejlepších divadel v Praze, si nějaké přivydělání zaslouhovala, nejenom za to, co pro něho dneska odpoledne udělala.

„Zavolám mu ještě dneska a dám mu tvůj mobil, ano? Určitě se ti ozve s nějakou nabídkou.“

„Jupííí,“ zavýskla Vladka, lehce Jiřího políbila na tvář, přivoněla k darované orchideji, zamávala mu na rozloučenou, odešla a zmizela.

A Jiří se rozjel do Mánesovy ulice, kde bydlel jeho přítel, se kterým žil už tři roky.

Skloňování slova láska

Podstatná jména, stejně jako přídavná jména, zájmena a číslovky, skloňujeme.

To znamená, že vytváříme pádovými koncovkami sedm pádů v čísle jednotném, a sedm pádů v čísle množném.

LÁSEK můžeme mít mnoho, ale někdy vystačíme i s jednou.

Skloňujme tedy slovo LÁSKA pouze v čísle jednotném.

Zbývá ještě dodat, že LÁSKA je podstatné slovo rodu ženského a skloňuje se podle vzoru ŽENA. Ale pouze ženě nepatří.

Skloňování slova láska v čísle jednotném:

1. pád (na otázku) kdo? co? láska
2. pád (na otázku) (bez) koho? (bez) čeho? bez lásky
3. pád (na otázku) komu? čemu? lásce
4. pád (na otázku) (pro) koho? (pro) co? pro lásku
5. pádem oslovujeme lásko!
6. pád (na otázku) (o) kom? (o) čem? o lásce
7. pád (na otázku) (s) kým? (s) čím? s láskou

Pokud se někomu zdá, že zaškatulkovat lásku do sedmi pádů nelze, doufám, že ho přesvědčím o opak.

1. pád

Kdo? Babička. Co? Láska.

Bylo nedělní, listopadové ráno ve vesničce kousek od Prahy.

Vlastně už bylo skoro poledne, ale jelikož jsme s Robertem vstali před chvilkou, tak pro nás nedělní ráno začínalo až teď. Když si tu listopadovou neděli promítám před očima, vidím, že jsme toho rána vstali ne dva, ale čtyři...

Robert stál u okna a dopadalo na něho listopadové slunce, které už příliš nehřálo tělo, ale zato nádherně rozechřívalo duši. Protáhl jsem se na naší manželské posteli a zhluboka vdechl levandulovou vůni peřin. Ale nejenom tu. Robertovu vůni bych poznal mezi desítkami vůní i se zavázanýma očima.

Dal jsem stranou babiččinu duchnu, potichu jsem vstal a ze zadu se k němu plížil. Když jsem byl kousek za ním, Robert se nečekaně otočil a pevně mě objal.

Začali jsme se líbat.

Do toho jsme zezdola uslyšeli moji babičku, jak nadává slepicím.

„Vy kurvy jedny slepičí! Utíkejte, nebo vám prdel koštětem natrhnu tak, že z vás budou vejce padat! Ty buchty jsou pro kluky a ne pro vás! Ludvíku! Roberte! Vstaňte už konečně a pojdte si pro buchty na snídani, než vám je ty mrchy slepičí vozobají!“

Podívali jsme se na sebe a začali se chechtat. A za chvíli jsme už z našeho podkroví dusali po schodech dolů, k voňavému pekáči buchet.

Moje babička nechodila pro silnější výrazy daleko. Byla to maminka mého otce, který patřil k nejslušnějším lidem v mém okolí. I moje máti byla slušná.

Pamatuju se, to mi bylo asi pět let, jak si stěžovala otcí, když se mnou přišla z parku. Nelíbilo se jí, jak maminky mluví o svých dětech. Celá rudá šeptala otcí slova, která kolem ní v parku dvě hodiny létala.

„Posrala se. Pochcal se. Měl prdel od hoven. Prděla. Krknul si, až mě poblil.“

Do toho parku se mnou už nikdy nešla.

Zpětně musím oba rodiče obdivovat, že nikdy přede mnou sprostotu babičky neokomentovali jediným slovem. Ale ona ta její sprostota byla zvláštním způsobem odzbrojující.

Byla prostě „hrubšího zrna“ a říkala to, co si myslela. U ní neexistovala žádná autocenzura. A protože byla laskavý člověk, každý se těšil na to, co sprostého řekne, protože každý věděl, že se v té její laskavé sprostotě neušpiní, ale zasměje se a někdy i poučí.

Jezdili jsme k ní každých čtrnáct dní a moji slušní rodiče řešili přede mnou babiččinu mluvu tak, že dělali, jako když nic neslyší. Usmívali se a odpovídali babičce tak, jak mluvili se mnou.

„Holka, trochu přiber, chlap má rád, když má ženská pořádnou prdel,“ řekla babička a plácla moji matku po zadku.

Máti se usmála a přikývla.

„Ano, maminko. A víte, že ti vaši malí králíci jsou roztomilí? Hlavně ten černý! Ludvíku, pojď, půjdeme se na ně spolu podívat!“

Vzala mě za ruku a šli jsme ke králíčkům.

Rodiče přede mnou nepřikládali babiččiny sprostým slovům důležitost a brali je jako něco běžného. A jenom proto se mohlo stát, že jsem se ve druhé třídě stal pro učitelský sbor jednou pro vždy „Sprosfákem“ a dokonce jsem dostal dvojku z chování.

Paní učitelka se nás tehdy ptala, kde jsme byli o prázdninách. Když přišla řada na mě, řekl jsem, že u moře a pak u babičky. Paní učitelce to nestačilo a pokračovala ve vyzvídání.

Zeptala se, kde se mi líbilo víc.

Řekl jsem, že u babičky.

A zazněla třetí otázka. Proč?

A já po pravdě odpověděl.

„Protože jsme s babičkou hovno dělali. Akorát kurvu kozu jsme vodili na pastvu. A hledali jsme posraný vajíčka, protože ty svině slepičí furt zanášely.“